

Arrest

nr. 176 423 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij wordt op 11 mei 2016 op heterdaad betrapt op winkeldiefstal.

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Aan de heer die verklaart te heten;

Naam: B.

voornaam: T.

geboortedatum: 16.10.1961

geboorteplaats: Mjeda Shkoder

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/05/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal.

PV nr K0.12.L2.008635/2016 van de politie van Rlho.

De betrokkene» moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar

Artikel 74/11. §1. tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- ☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 7 juni 2016 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar haar herkomstland.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

“II.1. Enig Middel:

Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel

II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de

onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een **inreisverbod van 3 jaar** oplegt. Verwerende partij haalt aan dat voor vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan. Het is niet zo dat verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd.

Verzoekende partij krijgt niet eens de kans om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij wordt immers zonder meer onmiddellijk van haar vrijheid beroofd door verwerende partij.

Verzoeker is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

II.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting ‘krachtens’ dewelke “automatisch” een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing van verwerende partij dat verzoekende partij op heterdaad zou betrapt zijn voor ‘bedreigingen en beschadiging’ is vaag en verantwoordt geenszins waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet. Verwerende partij verwijst louter naar een vermeende PV aangaande diefstal. Echter, verzoekende partij merkt op dat er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elke Immers, verzoekende partij heeft twee blikjes olijven en kattenvoeding meegenomen uit de Aldi, gezien zij honger had en de kat van haar dochter eten wou geven. Het louter verwijzen naar ‘openbare orde’ is dan ook geenszins voldoende. Indien de verzoekende partij werkelijk rekening gehouden had met de specifieke omstandigheden van dit geval, dan had zij tevens de penibele sociaal-economische omstandigheden mee in rekening genomen en er rekening mee gehouden dat het stelen van 2 potjes olijven en 2 potjes kattenvoeding niet zozeer uit crimineel inzicht, doch wel uit wanhoop en miserie gebeurde.

Het opleggen van het maximum termijn van een inreisverbod – zonder verzoekende partij ook maar te horen – is dan ook bijzonder disproportioneel.

II.1.5. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij “door de Wet gebonden zijn” en in het kader van zo’n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

II.1.6. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de **duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.**

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012

(...)

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.1.7. Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

“Artikel 11 – Inreisverbod

(...)”

2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)”.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.1.8. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.“

2.2. De verzoekende partij voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in het licht van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) dient onderzocht te worden.

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Immers wordt de reden tot afgifte vermeld: voor het vrijwillig vertrek werd geen termijn toegestaan. Voor de duur van het inreisverbod wordt in de bestreden

beslissing gesteld dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad door winkeldiefstal te plegen en wordt erop gewezen dat de verzoekende partij geen gekend adres en illegaal in het Rijk verblijft. Rekening houdend met deze gegevens is de bestreden beslissing proportioneel genomen en heeft, zoals in de bestreden beslissing te lezen valt, de verwerende partij een redelijke belangenafweging gemaakt rekening houdend met de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Gelet op de duidelijke bewoordingen van de bestreden beslissing is het niet te begrijpen dat de verzoekende partij voorhoudt de bestreden beslissing niet te begrijpen. Overigens valt in de bestreden beslissing niet te lezen dat de verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor "bedreiging en beschadiging". Deze motieven volstaan om de duur van het inreisverbod te bepalen op drie jaar. Integendeel met wat de verzoekende partij stelt bevat de bestreden beslissing meer dan een loutere verwijzing naar de wettelijke bepalingen. De duur is niet automatisch opgelegd. De verwijzing naar het arrest 92 111 van de Raad is in casu niet dienstig.

Bovendien vinden deze redenen steun in het administratief dossier en betwist de verzoekende partij overigens niet dat zij een winkeldiefstal pleegde. Wat precies werd gestolen is niet relevant. Andere specifieke omstandigheden worden door de verzoekende partij niet aangereikt zodat de bestreden beslissing in overeenstemming met het bepaalde in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, en overigens met artikel 11 Richtlijn 2008/115/EG is genomen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Er kan in de bestreden beslissing geen onevenredigheid gevonden worden. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk genomen en het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN